

# Doi actori în primul an de teatru la Galați



## ■ Maria Eremia :

### *„Colectivul s-a arătat atent cu problemele noastre“*

— Am înțeles că teatrul la care ați fost repartizați s-a arătat foarte atent cu voi, proaspeții absolvenți...

— ...și cu problemele noastre. Am fost „înfliați“ imediat: ni s-au asigurat locuințe, am fost prinși în programul de repetiții...

— Și iată-vă debutând într-un text de referință pentru dramaturgia noastră: *Mobilă și durere* de Teodor Mazilu, în regia lui Victor Ioan Frunză.

— Un autor de care — poate n-ar fi cazul să mărturisesc — mi-a fost întotdeauna teamă.

— De ce ?

— Pentru că granița dintre realism și ironie este mereu nesigură. Iar pentru noi, actorii, aceasta reprezintă un handicap; uneori e suficientă o schimbare de ton în replica partenerului pentru ca tot ceea ce construieși tu într-un anumit registru să nu mai fie valabil.

— Apropo de registrul abordat... S-ar putea spune că nota dominantă este dată de realismul atitudinii, de firescul în planul expresiei.

— Din scriitură, Lizica mi se pare mai schematică decât Melania (ea „își alege crucea“ și o poartă cu consecvență de-a lungul întregii intrigi: repudiată de Șile, se căsătorește cu Paul, hotărând să-l distrugă cu orice preț pe cel adorat odinioară) și invitând la o distribuție în contre-emploi (ceea ce poate duce la o realizare fidelă personajului, dar și la una în exces).

— Deci, un personaj ce nu a putut fi „scos din buzunar“ imediat. Nici studiile din Institut în care-ai lucrat totuși pe texte maziliene nu te-au ajutat ?

— Interpretasem la clasă *Ortansa* din *Proștii* sub clar de lună. Am simțit că acest personaj ar fi pentru mine o porțiță de acces spre universul autorului. Când am aflat că voi fi distribuită în spectacol, mi-am închipuit că voi interpreta Melania, care e cumva din aceeași familie cu *Ortansa*.

— Și, poate, înrudită și cu Sofia Egorovna a lui Cehov ?...

— Rol pe care-l consider încă, din tot ce-am jucat, cel mai izbutit. N-am să pot uita multă vreme starea aceea de căutare din timpul repetițiilor la *Platonov* pe scena *Casandrei*. Noaptea acelea în care-l tot descopeream pe Cehov, redescoperindu-ne pe noi... Cu câtă grijă construim fiecare gest, câte variante de

interpretare pentru orice cuvint... Aș fi vrut să fie la fel și acum. Poate că lucrând mult mai repede, asimilarea personajului s-a petrecut altfel. Poate că nu reușesc încă să am o poziție categorică față de el, preocupată fiind mai întâi să-l fac să stea pe propriile-i picioare în lumea acestui spectacol. O distanțare vine cu timpul (sper să avem parte de cât mai multe reprezentații), și-atunci poate c-am să-mi permit și să-l „împănnez” cu mai multe reacții posibile și... să spun mai multe despre el.



## ■ Claudiu Stănescu:

### „Un personaj cu o undă de sensibilitate”

— La câteva luni după absolvirea Institutului, debutezi într-un rol important din piesa lui Teodor Mazilu Mobilă și durere: Gore (omul de încredere al lui Sile). Și asta nu-l tot, pentru că — am înțeles — premierele preconizate pentru actuala stagiune (Femeia îndărătnică, Turandot) te vizează în continuare cu partiturile generoase. Dar, despre acestea, la timpul convenit. Cum ai ajuns la Gore, și cum l-ai făcut apoi să ajungă la noi, în spectacolul regizat de Victor Ioan Frunză?

— La prima vedere, Gore este un personaj simplu de interpretat. El este tipul consacrat al celui care vrea să „ajungă

mare”, să parvină social. Pentru asta devine umilul servitor al lui Sile, își cauterizează pornirile sentimentale față de Melania (pe care o aruncă în brațele lui Sile) etc. Întrebarea care se pune, și pe care mi-am pus-o, este: oare personajul este total lipsit de sensibilitate? Dacă nu, în ce proporție mai joacă aceasta vreun rol în atitudinea lui?

— Și răspunsul la care ai ajuns a fost acesta: personajul nu numai că are o undă de sensibilitate, dar este și conștient de acest lucru. Tocmai de aici sfișierea lui în situațiile când trebuie să ia o decizie, în momentele-limită (scenele dintre el și Melania, care sînt rezolvate într-o manieră cît se poate de realistă).

— Acelea sînt momentele în care personajul „se dă pe față”. (Pe una din fețe, cu care a obișnuit-o pe Melania, și care — zic eu — este cea reală; de-accea am și optat pentru rezolvarea acestor scene în cheie „cehoviană”. Altfel, așa cum îl arată și costumul — ai văzut că plastic se explicitează, se comentează foarte multe aspecte — personajul are două fețe.)

— Cea de-a doua față, cea cu care s-a obișnuit în societate și cu care speră să parvină, este construită scenic printr-o autoironie care nu exclude grotescul.

— Ceilalți colegi ai mei își pot permite alte „găselnițe” pentru a aduce în discuție ideea actorului-actant al situației Mazilu (pentru că, în esență, teatrul lui Mazilu asta propune: niște situații pentru actori). Eu am crezut de cuvință că numai o îngroșare pînă la transformarea personajului într-o fantoșă poate lăsa loc opiniei mele despre acest personaj și despre situațiile „reinventate” de el.

— Găsești că este un personaj (sau o situație pentru actor, cum spui tu) viabil, cu șanse de a rezista dramatic?

— Gore există condiționat de ceilalți. El vrea să parvină într-o lume ale cărei tipare nu el le-a fixat, și ale cărei legi nu el le-a inventat. El a avut „istețimea” să se integreze lor. Și, atîta vreme cît toate acestea vor rezista, Gore n-are cum să devină un „implantat”. Or, această lume, cu întreaga gamă de relații ce se stabilesc, este cît se poate de viabilă.

Dialoguri realizate de  
Dana CRISTESCU